

Børne Blad

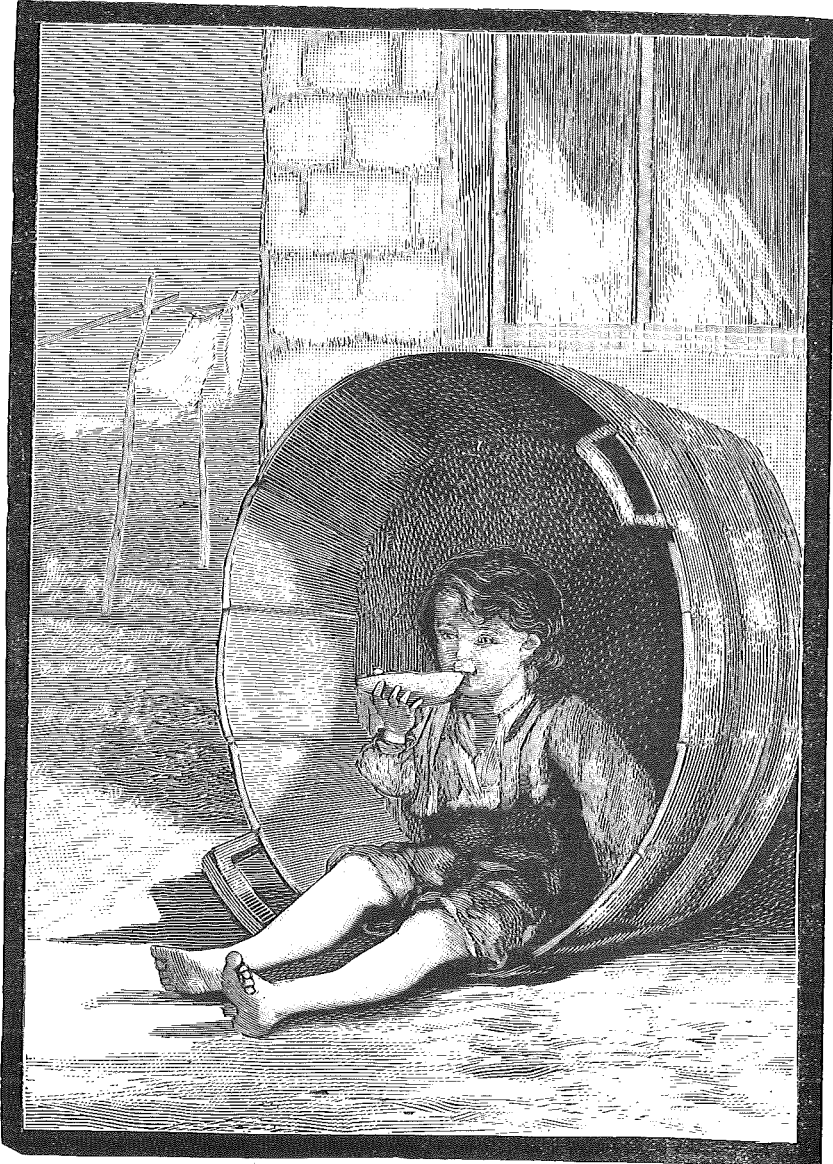

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 41.

8de oktober 1893.

19de aarg.

Æroft.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forskud. 3 paffer til en adresse paa over 5 ekspl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Et Norge koster det 80 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. C. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Hvem var tyven?

(En fortælling af Christoph Schmid.)

(Fortsættelse.)

„Kunde jeg bare rive dem i filler allesammen!“ sagde hun. „Den ekle gartnerpige! Allerede har hun tilranet sig en del af mit herstabs gunst, og nu stjæler hun ovenikjøbet denne kjole fra mig; thi frøkenens aflagte kjoler tilhører dog nærmest mig. Jeg kunde næsten have lyst til at kløre ud øinene paa den forhadte blomsterkrammerke!“

Zette skjulte imidlertid sin brede, saa godt hun kunde, da hun atter traadte ind i værelset til frøkenen, søgte at sætte op et venligt ansigt og rakte Amalie kjolen.

„Kjære Marie“, sagde Amalie, „jeg har idag faaet kostbarere gaver end din kurv, men ingen, som jeg synes bedre om. Blomsterne paa denne kjole er rigtignok ikke saa smukke som dine, men jeg haaber alligevel, at du ikke vil forsmaa den. Vær den til minde om mig og hilsl din far saa meget!“

Marie tog kjolen, kyssede den unge frø-
kens haand og gik ud.

Fuld af harme, misundelse og indædt forbitrelse fortsatte Zette sit arbejde uden at sige et ord. Det kostede hende ikke liden selv-
overvindelse at pynte Amalies haar uden at lade det komme tilsynne, hvor ærgerlig hun var.

„Er du bred, Zette?“ spurgte Amalie venlig.

„Det vilde være dumt af mig“, svarede pigen, „at være bred, fordi De er saa god.“

„Det var fornuftigt svært“ sagde frøkenen, „jeg vil blot ønske, at du ogsaa tænker saa fornuftig.“

Marie skyndte sig imidlertid med sin smukke kjole hjemover, frydefuld og glad. Den kloge far var derimod ikke fuldt saa fornøjet over den fine gave. Han rystede paa sit graa hoved og sagde:

„Det havde været bedre, at du ikke havde bragt kurven til slottet. Denne kjole er vistnok meget værdifuld som en gave fra bortnaadige herstabs; men jeg er ræd for, at den kan paadrage os andres misundelse, og at den ogsaa kan gjøre dig forsængelig, hvilket vilde være endnu værre. Vær derfor paa din post, kjære Marie, saa den ialfald ikke skal have denne sidste følge. Bødselighed og ærbarhed klæder en pige bedre end den smukkeste kjole, som er at finde.“

3. Den bortkomne ring.

Marie havde knapt prøvet den smukke kjole og atter omhyggeligt lagt den sammen og givet den plads i sin kiste — da traadte pludselig den unge frøken fra greveslottet ind, bleg, skjælvende og forpustet.

„Hvad er det, du har gjort, Marie?“ udbrød hun straks. „Min moders diamant-ring er forsvunden! Ingen anden end du har været inde paa hendes værelse. O, lad mig med engang saa den tilbage, ellers bliver det en skrækelig historie. Gib mig den hurtigt, saa lader sagen sig endnu ordne.“

Marie blev dødbleg af forskrækkelse.

„Hvad mener De?“ udbrød hun, „jeg har ikke ringen. Jeg saa ikke engang nogen ring, da jeg var derinde. Jeg rørte mig ikke af stedet, medens I var ude.“

„Marie!“ sagde frøken Amalie atter. Jeg beder dig for din egen skyld, gib mig ringen. Du har ikke anelse om, hvilken værdi den ene diamant i den har. Ringen har kostet henved tusend daler. Hvis du havde vidst det, havde du nok ikke taget den. Du tænkte

vel, at den ikke var stort værdt. Men lad mig nu faa den tilbage, og alt skal være dig tilgivet som sket i ungdommelig tanke-løshed."

Marie begyndte at græde.

"Det er virkelig sandt. Jeg ved ikke det mindste om ringen. Jeg har aldrig villet røre noget, som ikke hører mig til, og end-mindre sjæle. Min far har altfor strengt advaret mig mod saadant.

Nu traadte faderen ind i stuen. Han havde arbejdet i haven og seet grebens datter saa hurtig gaa ind. Han brød ud i et for-strækkelsesudbrud, da han fik vide, hvad det gjaldt. Den brave mand blev saa over-vældet af forfærdelse, at han var nær ved at falde om, og maatte gribe fat i bordet og sætte sig ned paa en bænk.

"Barn", sagde han, "at stjæle en saadan ring er en forbrydelse, som straffes med dø-den. Men det er ikke det værste. Husk paa Guds bud: Du skal ikke stjæle. For en saadan gjerning kræves vi ikke alene til regn-skab af mennesker, men ogsaa af en større herre, af ham den højeste dommer, som ser ned i alles hjerter, og for hvem ingen løgn eller udflugter nytter noget. Har du glemt Gud og hans hellige bud i fristelsens stund og ikke længere kommet ihu mine faderlige formaninger? Har dine øine ladet sig blænde af guldets og ædelstens glans, saa du har ladet dig forlede til denne synd, saa negt det ikke længere, men bekjend det og giv ringen tilbage. Det er det eneste, du her har at gjøre, og hvorved sagen ikke bliver saa alvorlig som i modsat fald."

"Marie svarede under graad og hullen: "O far, jeg har slet ikke —, slet ikke seet nogen ring. Da jeg paa veien havde fundet en saadan, jeg er vis paa, at jeg ikke vilde have faaet ro, før jeg havde faaet den bragt tilbage til sin eiermand. Det er sandt, jeg har ikke seet eller rørt den."

"Den unge frøken Amalie, som blot af hjærklighed og ælsværdighed selv er kommet

herved for at redde dig fra politiets hænder, og som netop har været saa snil mod dig og foræret dig saa kostbar en kjole, fortjener virkelig ikke, at du skal lyve og til din egen skade skjule sandheden for hende", sagde faderen. "Marie, vær nu oprigtig og lyv ikke."

"Far", sagde Marie, "du ved bedst selv, hvorledes jeg hele mit liv ikke har staalet saa meget som en stillings værd. Ikke en-gang et æble fra en anden mands træ eller en haandsfuld græs fra en fremmed eiendom vilde jeg finde paa at røre. Tro mig dog, far! Jeg har jo hele mit liv aldrig løiet for dig."

"Marie", sagde faderen endnu engang. "Se paa mine graa haar. Lad ikke denne hjertesorg bringe mig i graven. Spar mig for denne smerte. Sig mig for Guds aashn — han, til hvem jeg snart haaber at komme, og som ikke lader nogen ubodfærdig thy komme ind i sin himmel — har du ringen? Jeg beder dig for din egen sjæls skyld, at du siger mig sandheden."

Marie saa med grædende øine op mod himmelen, hævede sine foldede hænder og udbrød:

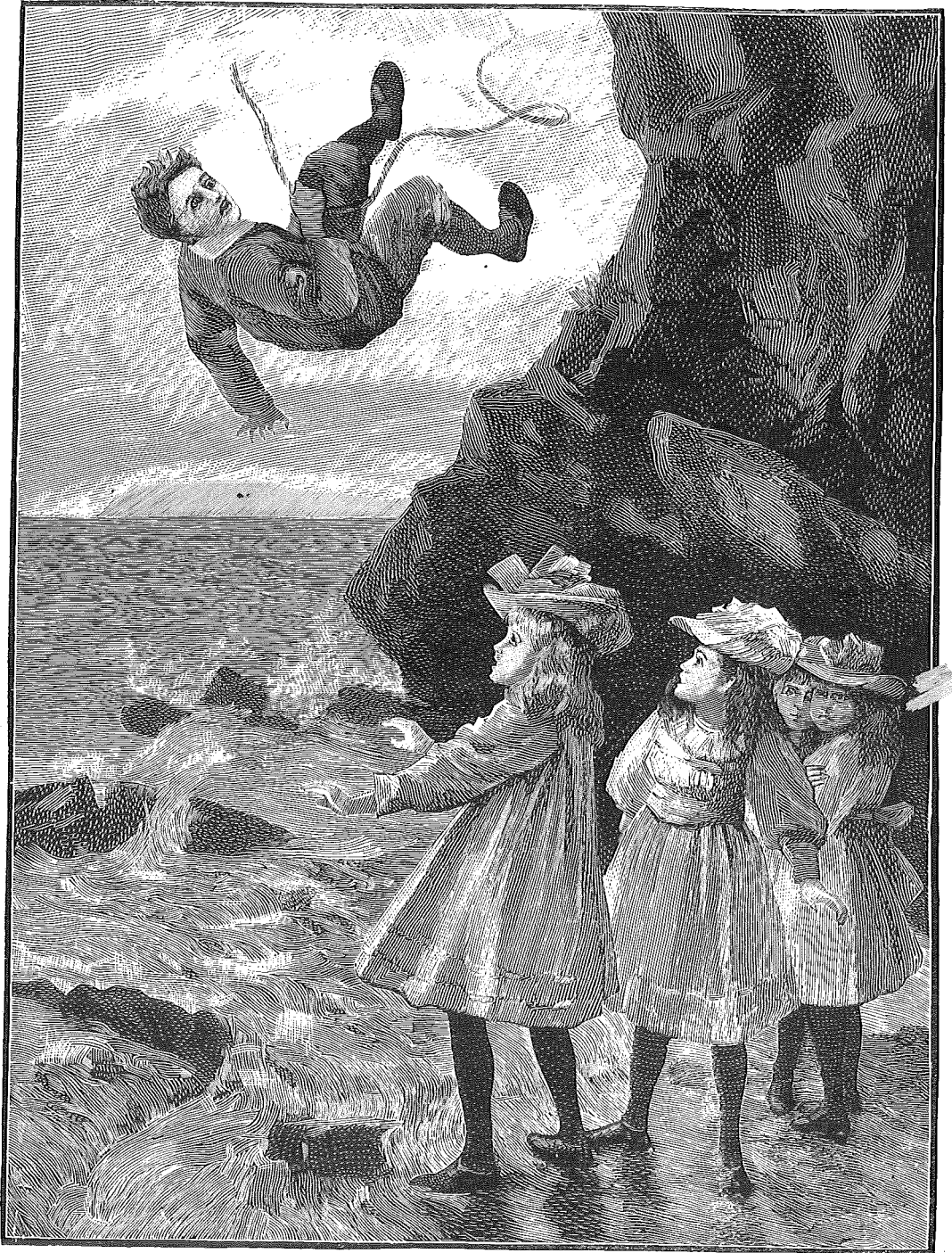
"Gud ved, at jeg ikke har ringen. Nei, jeg har den ikke."

"Nu, saa vil jeg heller ikke længre tro, at du har den", sagde faderen. Jeg tror ikke, at du er istand til for Guds aashn at lyve lige overfor den ædle frøken og din gamle far. Og da du, som jeg nu er vis paa, er uskyldig, saa er jeg rolig. Vær ogsaa du det samme, kjære Marie, og vær ikke bange. Fængsel og død er intet i sammenligning med, at du skulde være sunket saa dybt i syndens dyb. Hvad der nu end rammer os, og selv om vi faar alle men-nekker imod os, saa har vi dog Gud til ven, og han vil visseelig staa os bi og engang bringe din uskyldighed for dagens lys.

Amalie tørrede en taare bort fra sit kind og sagde:

Det ødelagte rede.

Tauget glap.

„Naar jeg hører eder tale saaledes, I brave folk, saa har jeg vanskelig for at tro, at I har ringen. Men naar jeg saa atter tager alle omstændigheder i betragtning, kan jeg paa den anden side ikke forstaa det — Marie maa have taget den. Min mor husker npiagtig den plads paa sit arbejdsbord, hvor hun lagde ringen, lige før jeg sammen med Marie traadte ind. Ikke et menneske foruden hende har været inde i værelset. At ikke jeg var henne ved bordet, kan Marie selv bevidne. Marie var alene i værelset, medens jeg sammen med mor var inde i sidetammeret. Da vi var gaaede, lukkede mor døren for at tage en anden kjole paa sig, og da hun var færdig dermed og skulde sætte ringen paa fingeren, var den borte. Til overskud har desuden mor selv gennemført hele værelset. Hun var saa forsigtig, at hun ikke lod nogen af folkene og ikke engang mig komme ind, før hun havde gennemført det baade en og to og tre gange. Men forgyæves! Hvem kan da have ringen?“

„Det begriber heller ikke jeg“, sagde faderen, „Gud har besluttet en haard prøvelse for os. Dog, hvad der end skal hændes os —“ sagde han med et blik mod himmelen — „se, Herre, her er jeg! Skjænk mig blot din naade, o Gud, og det er mig nok.“

„I sandhed“, udbrød den grevelige frøken, „er det med saare tungt hjerte, jeg atter vender hjem. Dette er dog bleven en sørgeelig geburtsdag! Det vil blive en lei historie. Mor har vistnok ikke nævnt et ord om sagen til andre end mig for ikke at gjøre Marie ulykkeelig; men nu lader det sig ikke længere skjule; mor maa have ringen paa idag; ellers vil far, som kommer til middag fra hovedstaden, siebliffelig savne den. Han forærede hende den, dengang jeg blev født, og siden har hun altid baaret den paa min geburtsdag. Og nu venter hun, at jeg sikkert skal bringe hende den. — Farvel! sagde hun tilslut. „Jeg skal sige, at jeg anser eder for uskyldige! Men vil man ogsaa tro mig?“

Med taarer i øinene gik hun ud af døren. Baade far og datter var altfor greben af forskrækkelse til, at de huskede at følge hende ud.“

(Fortsættes.)

Tauget glap.

(Med billede.)

Fru Smith havde allerede gang paa gang været ude for at se efter sine børn, som var paa landtur sammen med en del kamerater; hun havde ventet dem hjem for mindst en time siden, og endnu var de ikke komne. Det var besynderligt; thi hendes børn pleiede at være temmelig nøie paa klokkeslettet.

Hun er atter ude i døren for at se bortover veien. Jo, nu opdager hun nogle lyse barnekjoler ved siden af en vogn langt borte. Hun tager hatten paa for at gaa og møde sine kjære smaa. Snart er hun henover veien. De smaa har opdaget hende; men hvorfor vinker og jubler de ikke til hende paa afstand, saaledes som hun var vant til? Og hvad var det for en vogn, som kjørte saa langsomt ved siden af dem? Der var vel ikke noget galt paafærde?

Hun begyndte at føle sig urolig og sthynder paa sin gang. Et øieblik efter er hun fremme. O, der laa jo Henrik, hendes ældste søn, bleg i vognen.

Forskrækket spurgte hun, hvad der var hændt, og inden de var fremme ved huset, havde hun allerede faaet vide hele historien.

Børnene havde været paa landtur til et sted, som laa en fjerdingssvei borte. Først havde de været inde hos Anders fisker og faaet hans gamle kone til at koge chokolade for dem. Den havde smagt saa nydelig sammen med de medbragte smørrebrød og kager! Det var forfærdelig, hvor godt chokolade smagte, naar de var ude paa landtur, og gamle Marthe var nu saa svært flink til at koge den rigtig god ogsaa.

Siden havde Henrik og de to andre gutter været ude for at fiske. Og fisk havde de faaet i massevis. Paa hjemveien fra fiskepladsen var de komne forbi „Sjørøverhulen.“ Saa kaldtes en hule i en klippe lige ved sjøen. Det var vel tvilsomt, om nogeninde nogen sjørøver havde sat sin fod i hulen; men egnens folk kaldte den ialfald saa, og dette var nok til at sætte børnenes indbildningskraft i bevægelse, naar de saa den mørke aabning deroppe i klippevæggen. Henrik var en gut, som fandt paa mange gale streger, og nu fik han pludselig det indfald, at det skulde være gruelig morsomt at aflægge et besøg i hulen. Han havde snakket med folk, som havde været deroppe, men selv havde han aldrig forsøgt paa det nogengang. De andre mente, at han ikke turde; men han var ikke ræd, sagde han.

Da de kom iland, stod smaapigerne og ventede paa dem. Medens gutterne fiske, havde de plukket skjæl langs stranden. Henrik fortalte straks sin plan og saa til dem. Og snart efter begyndte han at klybe opover klippevæggen. Nedenfor ham stummede hølgerne, og over ham ragede den mørke fjeldstjertning. Det var saa stygt at se ham klybe sig, at søstrene gang paa gang streg af forførdelse og bad ham endelig at komme ned igjen. Men han bare lo af dem. Dog tilslut stansede han. Han kunde ikke komme nogen vei længere. Han blev en stund staaende og se sig om. Nei, det var umuligt ad den vei at naa op. Han maatte med ærgrelse vende ned igjen samme vei, som han var kommet. Dette faldt slet ikke saa let; men tilsidst var han dog atter nede hos de andre.

Men tro ikke, at han havde opgivet forsøget! Han havde opdaget en sprække i klippen, som ovenfra førte nedover i retning af hulen. Han vilde nu gaa øverst op paa klippen fra landsiden, hvilket var let gjort, og derfra krybe ned til hulen. Han var sikker paa, at det vilde lykkes.

„Gjør det ikke! Gjør det ikke, Henrik!“ bad hans søster; de var saa glade i sin bror, og de andre smaapiger stemte i med. Men nei, det hjalp ikke.

Medens de stod der, fik Henrik øie paa et langt taug, som laa i baaden. Dette bragte ham end mere at bestyrkes i sit forsæt. „Nu skal du Jakob og Jens gaa med op paa toppen af klippen og holde i den ene ende af tauget; thi jeg vil have dette med og støtte mig i, medens jeg kryber nedover.“

Som sagt, saa gjort. Snart var de tre gutter oppe paa klippen, og Henrik begyndte modig at krybe ned langs den store sprække. Af og til stansede han og raabte op: „J holder vel godt i tauget?“

Men nedenfor stod smaapigerne og fulgte med forfrækkelse hver af hans bevægelser.

En stund gik alt godt. Han nærmede sig allerede hulen. Men det var desværre vanskeligt at finde fæste for foden det stykke, han havde igjen. Atter raaber han op: „Hold nu godt i tauget!“ Og derpaa gjør han et dristigt forsøg paa at komme videre.

Da glider foden. I næste øieblik hænger han svævende i tauget. Gutterne deroppe holdt igjen, alt hvad de kunde; men tilslut svigtede kræfterne dem, de slap taget, og Henrik styrte ned, medens smaapigerne satte i et høit forfrækkelseskrig.

Heldigvis faldt han ned i vandet paa et sted, hvor dette var grundt. En stund blev han liggende stille og jamre sig, men begyndte saa at trable sig iland. Han havde brukt den ene arm.

De andre gutter sprang op til fiskerhytten, og gamle Marthe fik paa nærmeste gaard fat i hest og vogn, og det var dette sørgelige tog, som fru Smith mødte henne i veien ikke langt fra hjemmet.

Doktor blev hentet og armen forbundet. Efter nogle ugers forløb var Henrik lige frisk igjen; men baade han og de andre glemte sent hin dags forfrækkelse.

Frokost.

(Se billedet.)

Sor lille ven har været tidlig ude om morgenen. Allerede før menneskevrimslen begyndte i gaden, har han staaet med sin feiefrost paa hjørnet. Den lille skikkelse har arbejdet flittig, forat hans hjørne skulde være rigtig fint og rent. Han var en slink liden gut. Og med sit aabne ansigt og tætte, krøllede sorte haar havde han let for at vinde venner, som ogsaa denne morgen gav den lille gadefeier nogle skilling.

Han havde ikke smagt en bid mad, før han begyndte sit arbejde; men saa smager det desto bedre at kunne nyde et deiligt ferff franskbrød til frokost. Han behøvede ikke at gaa langt for at fortære sit velsmagende maaltid. Ege udenfor bagerbutikken stod et stort kar; deri sætter han sig og kan i ro og mag holde sin frokost. De fleste forbigaaende ofrer den lille gut ikke et blif; vogn efter vogn kjører forbi, og folk skynder sig afsted; det gjælder at benytte tiden. Men vor unge ven sidder i sine egne tanker og betragter al denne vrimmel, medens franskbrødet lidt efter lidt forsvinder i hans sultne mave.

Det ødelagte rede.

(Se billedet.)

Hnder glad sang og fornøjet kvindren har smaafluglene bygget sit rede. Medens vaaren udfolder sin pragt i skov og mark, udbruges eggene, og efter en tids forløb lader en flok unger sin piben høre og stikker de smaa neb frem af redet og fryder forældrebhjertet. Ogsaa smaafluglene elsker sine unger. Uttrættelig flyver de om for at finde føde til dem, og glæder sig ved hver dag at se dem vokse og trives.

Atter vender en dag fuglemoderen hjem med mad til sine unger. Men denne gang hører hun ikke deres piben, idet hun nærmer sig redet. Vengstelig skynder hun paa sin flugt; snart har hun naaet det kjære rede. Men istedenfor en glad kvindren kommer en smerteslyd fra den stakkels fugl. Redet er ødelagt, og ungerne ligger dræbte ved dets fod. Ja, stakkels fugl!

Opløsning paa billedgaaden i nr. 39.

Gaven flygter hurtig tilbens over stof og sten for maaste at redde sit liv.

Gaader.

1.

Nævn mig et husdyr, hvis navn bliver til et smertesudraab, naar første bogstav tages bort.

2.

Nævn mig et husdyr, hvis navn bliver en rædsel for smaa børn, naar første bogstav tages bort.

Bertel Bæcke Hansen.

Billedgaade.

